

החודש. הוא חפץ לשאתה לאשה. הרב חיך. הוא היה רגיל לשמוע מזמורי תהילה מפי גברים על הנערות שהם מחפצת דים לשאת לנשים. אבל במוחו צץ ספק: מדוע עליהם להינשא בכפר סבא, אם שניהם תושבי מגדיאל? על כך נתן מליחי תשובה מעורפלת למדי: כך נוהג לו יותר. הרב לא הוסיף לשאול, הסכים להכניס את הזוג בבית הגיטו, אך דרש ממליחי להביא לו עדות בכתב שאמנם הוא רוקק, מליחי שכח את התעודה בבית, הבטיח להביאה כעבור יומיים.

התעודה הובאה כמוכתח, אך עדיין ליוותה את הרב הוקק ועשירי-הנסיון ההרגשה שמי שהו אינו כשורה. הוא עלה על חמורו, רכב למגדיאל במטרה לחקור ולדרוש.

עובר האורח הראשון שפגש במגדיאל הרב שוב ברצון לשאלו: "אתה רואה את הבלר קון שם? זהו הבית של מליחי. והאשה שמכסת על ידו היא אשתו. היא תגיד לך איפה למצוא אותו."

את שאר השאלות השאיר הרב למטרה. נתגלה שמליחי ושני חבריו, שנועדו לשמש כעדים בטכס הנישואין, זייפו את תעודת הרוקק.

במקום חתת החופה, מצא את עצמו מליחי על ספסל הנאשמים. הוא לא היה בודד: אתו ישבו גם שני חבריו.

מליחי נמצא אשם בזיוף התעודה, ניסה לרכך את חומר האשמה בטענה כי לא חי עם אשתו מזה זמן רב. העיר השופט: "שלושה חודשים".

ארוסתו היפהפיה, נעמי בת-סעדיה, הופיעה על דוכן העדים, סיפרה שמליחי אמר לה כי התגרש מאשתו וכי הוא חפשי לשאתה. בהינתן פסק הדין עזבה את אולם בית המשפט בלחית גבר צעיר: שעה שהמשפט התנהל הספיקה נעמי לשאת אחר.

נשפים

במקרה. לראש הרשימה

נשפים על סיפון אנייה, המקובלים בעולם הרחב, מצאו את דרכם גם לישראל. העונה הקרובה הבטיחה שניים כאלה. הראשון, נשף ליל ירח, אורגן על ידי חבל ימי לישראל היה צריך להתקיים על גבי האנייה הגדולה ביותר של שהם, א/ק ירושלים, במפרץ חיפה, אך נדחה, לצער בל משתתפיו העתידיים: האנייה פיגרה בשעות אחדות אחרי לוח הזמנים שלה, הגיעה למול חוף חיפה שבשמים נצצו כבר כוכבי השבת, ואלו צה לבלות את מנוחת השבת מחוץ לנמל, כשצל החוף עומדים אנשי חבל ימי לישראל, צופים אל האופק.

אך התקרית הבלתי-נעימה לא הביאה רק צער: אירגון הנשים הציוניות-כלליות כבש רק בקושי חיוך הגאה מסותר. הסיבה: הנשף שלו על גבי ירושלים, שנועד להיות שני, עלה, הודות למקרה, זה לראש הרשימה.

הרעיון נולד בסניפי רמת-גן ופתח-תקוה, אשר מצאו כי תהיה זו הדרך הנעימה ביותר לבוא לעזרת העולות במעברות, שטח עיסוק ק העיקרי של האירגון. היה זה רעיון הג' יוני; קל יותר לשרת מטרה יפה לצלילי שתי תזמורות מוגדלות, עם קיוסקים שכיילו הפתעות מקוריות.

אם לדון לפי ההבטחות, עתיד הנשף להיות שמה. הנשף נועד להתקיים ב-13 לאוגוסט. יהיה אולי מי שיטען שאין זה תאריך בר-זמל, אך דבר אחד מובטח: הוא רחוק במידה מס' פקת גם משבת, גם מיום כיפור.

הארץ

כפי שנודע, נאשם בעל המפעל שהוא סוחר פרות ידוע בארצות הברית והגיע לישראל לפני זמן קצר, בעבירות על חוקי הטבע (מעריב).

מ. רושצ'וק, תל-אביב טעות פרודולארית.

במאה שערים נאם כרגיל הרב בן-ציון ידלר, ובין היתר נאם נגד גיוס הבנות (דבר).

פנחס גולר, מפלטים שמא תיהפכנה לעוגבניות.

חברי אליהו ב. הגו בחור בן 28. מאז עלותו ארצה, לפני 20 שנה, לא קיים יחסי מין בקביעות או ברציפות כלשהי עם אשה (העולט הזה).

עמי יסעור, רמת-גן ולפני זה?

(המשך מעמוד 10)

כשנשאל אם איבד דבר-מה, החזיר, פרץ בבכי: הכסף לא היה שלו. קרוב הפקידו בידו, לצורך תשלום שטר. הוא נתן תיאור מדויק של התיק וכל אשר בתוכו. לא נותר מקום לספק. הוא קיבל את התיק, בתוספת כוס מים קרים.

סיפורו: בדרך למשרד לקח במכוניתו את אשתו וילדיו לשפת-הים. התיק נפל, כנראה, כשיצא מן המכונית, זמן קצר מאד לפני שמצאה אותו שושנה. אותו ערב, למרות שהיה מלא חרדה לגורל הכסף, קבע ראיון עם קרובו (לו היה הכסף שייך) במטרה לסדר בעבודה במפעל השייך לו ילד מחוסר-עבודה מזה כמה חדשים "האמנתי", הוא אמר, "שמעשה טוב יגרום אחריו מעשה טוב, וא"פילו שלא-ביודעים. ובאמת לא טעיתי."

הבנות היו גאות מאד בהוריהן. אמרה נאוה (10) השתחרורת, שזופת השמש: "עשינו מה שצריך. זה הכל". הוסיפה אחותה הבלונדית, בעלת האף הכפתורי, בלהה (6): "כמה טוב שהחזרנו לו את הכסף. הוא כל כך בכה..."

אחד מאנשי חולון, שבאו לבקר את המשפחה עם התפרסם הידיעה, שאל: "איפה קרה כל זה? בריבארה?" השיבה שושנה: "השב, תגעת? כל כך יקר שם. מה אתה חושב, שהכסף מתגולל ברחובות?"

דרכי חיים

אם אין קמח, יש חוק

רפאל ללוש (44) עלה לארץ ממצרים לפני ארבע שנים. הוא לא היה בודד: אתו עלו גם אשתו, עשרת ילדיו (מאז נוספו שני ים), וסבא, בן 80.

ללוש קיבל שלושה צריפים במעברה סל-מה, חיוך מעודד ומיטב האיחולים. הוא יצא מבנין הסוכנות אל הרחוב לחפש פרנסה. ללוש הוא בעל-מקצוע: חשמלאי. אך מה יעשה חשמלאי, בעל משפחה כה גדולה, בארץ בה מרובים החשמלאים מעמודי-החשמל? למרות הכל, הצליח לפתוח בית מלאכה קטן בין קיוסק לפאלאפל וחנות ירקות בסמיטה אפלה ביפו. הוא החליט לחכות עד שבנו הבכור, אברהם (22), ישתחרר מהצבא, יבוא לעזור לו בעסק.

תקותיו התבדו: אברהם השתחרר אמנם, אך החליט לשאת לאשה נערה בולגארית צעירה, שבמקום נדוניה הביאה לו משפחה גדולה וזקוקה לתמיכה (הכוללת סבתא בת 100). עד מהרה זכתה הסבתא לנינה, מצפה עכשיו לנין.

האב לא ראה לפניו מוצא אחר מאשר לגייס את בנו אלי (12) לעבודה בבית-מלאכה תור. למשך זמן-מה התנהל הכל כשורה. אך יום אחד נכנס לחנות אדם, שלא ביקש לקנות כירה חשמלית, ואפילו לא נורה. במ' קום זה הביא מכתב: ללוש נתבע לשלם 400 ל"י מס'הכנסה. במחוי הבהיק רעיון: "תן לי 200 ל"י, אמר לאיש, וואמסור לך את כל בית המלאכה." אך זה סירב לדון בהצעה המסחרית, יצא ולא חזר עוד.

לפחות עד הפתיו. הכל התנהל כרגיל, עד שהופיע מבקר שני, ובידו מכתב נוסף: הפעם היתה זאת דרישה לשלוח את בנו בן 12 לבית-הספר.

מן הבוקר עד הלילה רץ אלי מבית-הספר לעיריה וחזרה, אך תמיד היה אחד הניירות חסר או לקוי.

שבועיים אחר-כך ראה רפאל ללוש, בפעם הראשונה בחייו, את בית המשפט מבפנים, מנקודת-התצפית הפחות-נעימה: מספסל ה' נאשמים. הוא נמצא אשם באישלחת בנו לבית-הספר, ככתוב בחוקי-הניגון-חובה, נשפט לשבועיים מאסר או 25 ל"י תמורתם. בכ"י 10 של ללוש נחו 26 ל"י, השייכות ללקוחות תיו. הוא הלך למאסר.

אברהם, העובד עתה כסבל בסולל-בונה, בשמעו את אשר אירע, מיהר לבית המשפט, שילם את הכנס.

אלי המשיך לרוץ מבית-ספר אחד למשנהו, עד שנאמר לו לבוא אחרי החופש.

רפאל ללוש נשלח לביתו, לפחות עד בוא הסתיו.

פנעים

במקום חופה, מאסר

"על כל פנעים תכסה אהבה", כך חשב יוסף מליחי שעה שנטש את אשתו ואת כפרו והלך אל הרב בכפר סבא.

הוא סיפר לרב שפגש במגדיאל נערה, נעמי בת-סעדיה שמה, היפה כלבנה באמצע

מרפסתך היא שימושית
דירתך היא קרירה
עם סוכך מתוצרת

רחוב הרצל 89, תל-אביב, טל' 5473.
"ה ס ו כ ך"

ת'אטרון, לי לה לוי'
לפתיחת עונת החורף 1953/54
דרושים:
זמריםיות (DISEUSE)
שחקניות מקצועיות

דרושים בניסיון וכוונות בעלי ניסיון ברקודים עם להופעות במסגרת התיאטרון בהנהלה תה האומנותית של הגבי יהודית אורנשטיין.

המעוניינים יואילו לפנות למשרדנו: ת"א, רחוב בן יהודה 1.
פ. זדין

בוליים
המתנה היפה ביותר לנוער ולמבוגרים
קניה - מכירה - הערכה
קונה גם בולים ישראלים.
רח' דינגוף
ליאו קייל 120 ת"א.

למה לך לחפש את העתון?
העתון יחפש אותך...

...ויבוא לביתך, ביום הופעתו, מבלי שתצטרך להטריח את עצמך ביום חמסין או ביום גשם. אם תשלם את דמי התחיימה — 11.000 ל"י — לשנה אחת מראש, תחסוך את מחירם של שני גליונות. המערכת גם תתן לך את הפרס המיוחד — איגרת של מפעל הפיס, העלולה לזכות אותך בפרס הגדול.

אתה יכול לחתום גם לחצי שנה. דמי התחיימה — 5.500 ל"י — כוללים גם הם הנחה. תהנה מכל הזכויות והשרותים, פרט לאיגרת הפיס.

לכבוד מערכת "העולם הזה", ת. ז. 136, תל-אביב.

נא לצרף את שמי / את השם המסומן להלן לרשימת המנויים שלכם לתקופה של שנה / חצי שנה, החל מיום 1.8.53. את העתון נא לשלוח לפי הכתובת:

אני מצרף צ'ק / המחאת דואר על סך 11.000 ל"י / 5.500 ל"י.

חתימה